

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ภาวนารักษาโรคมะเร็ง
โดย พันเอก วิโรจน์ ทสยันไชย

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ภาวนารักษารอคมะเร็ง พันเอก วิโรจน์ ทสยันไชย

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ ข้าพเจ้ารับราชการเป็นอนาถาจารย์กองทัพอากาศที่ ๒ ค่ายสุรนารี จังหวัดนครราชสีมาได้ป่วยเป็นโรคทางเดินปัสสาวะ จึงไปรับการรักษาตัวที่ รพ.ค่ายสุรนารี หมอรับตัวไว้รักษาในโรงพยาบาล และในระหว่างที่อยู่ในโรงพยาบาลนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ามีก้อนเนื้อแข็งเป็นไตแข็งอยู่ใต้ใบหูด้านขวา เมื่อเห็นว่าอาการโรคทางเดินปัสสาวะทุเลาแล้ว จึงได้ขอร้องให้หมอช่วยทำการผ่าตัดออกให้ โดยที่ตัวเองและหมอก็มองไม่ทราบว่าเป็นโรคอะไร

พันโท นายแพทย์วณิช จึงได้ทำการผ่าตัดและได้จัดส่งก้อนเนื้อนั้นไปให้โรงพยาบาลพระมงกุฎ ทำการตรวจอีกครั้งว่าเป็นโรคอะไร ครั้นต่อมาทาง รพ.พระมงกุฎ ได้แจ้งว่า **ก้อนเนื้อนั้นมีเชื้อมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง** ข้าพเจ้าจึงถูกส่งตัวมาโรงพยาบาลพระมงกุฎ ด่วน เพื่อรับการรักษาต่อ ทางโรงพยาบาลได้รับทำการผ่าตัดด่วนที่สวดบริเวณที่ใต้ใบหูอีกครึ่งหนึ่ง ได้อยู่ รพ.พระมงกุฎ ๒ เดือน ก็ได้ออกจากโรงพยาบาล โดยได้รับการฉายแสง ๑๐ ครั้ง

อยู่ต่อมาอีก ๒ ปี คือในปี พ.ศ. ๑๕๒๖ ข้าพเจ้าย้ายมารับราชการที่กองทัพอากาศที่ ๑ ใบหูด้านขวาของข้าพเจ้าก็เปื่อยมีเลือดและน้ำเหลืองไหลออกมา และมีอาการคันอย่างยิ่ง แสดงว่าโรคมะเร็งได้กำเริบขึ้นมาอีก ผ่าตัดถึง ๒ ครั้งแล้วก็ไม่หาย หมอที่กองทัพอากาศที่ ๑ ได้แนะนำให้เข้า รพ.ด่วนที่สุด อาจารย์สมใจ กอปรสิริพัฒน์ บุตรสาวของข้าพเจ้า ได้พาไปยังโรงพยาบาลพระมงกุฎ เพื่อรับการรักษา เมื่อไปถึงโรงพยาบาล ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่า ที่ใต้ใบหูของข้าพเจ้านั้น ไม่มีส่วนใดที่จะให้ผ่าตัดอีกแล้ว ผ่าตัดที่ก็ต้องตัดใบหูทิ้ง ถ้ามันจะหายเพราะการผ่าตัด มันก็จะหายไปแล้ว หากเข้าไปโรงพยาบาลอีก ก็มิแต่จะตายกับตายลูกเดียว เพราะมะเร็งไม่เคยไว้ชีวิตใคร

ข้าพเจ้าคิดว่า **ไหน ๆ จะตายก็ไปตายที่วัดดีกว่า** ขณะนั้นทางกองอนาถาจารย์ กำลังจัดส่งอนาถาจารย์ระดับยศพันโทลงไป ให้ไปฝึกกรรมฐานรุ่นแรกกับพระครูภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่ोजรัญ) วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ที่จะต้องไปฝึกกรรมฐาน แต่ก็ได้ตกลงใจสมัคร ไปฝึกกรรมฐานร่วมกับคณะด้วย เพื่อรักษาโรคมะเร็งที่กำลังคุกคามอยู่ เมื่อไปถึงวัดอัมพวัน หลวงพ่อเห็นว่าข้าพเจ้าป่วยเป็นโรคมะเร็ง จึงจัดกุฏิที่พักให้เป็นพิเศษ ไม่ต้องพักรวมกันหมู่คณะ อยู่คนเดียว เป็นกุฏิหลังเล็ก ๆ ด้านท้ายวัด และได้เริ่มทำการฝึกกรรมฐานในวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๒๖ เวลา ๑๓.๓๐ น. ก็เบื้องต้นในการฝึกกรรมฐานคือ

๑. **สมาทานศีล ๘** ร่วมกับคณะอนาถาจารย์ที่ร่วมการฝึก

๒. **ตั้งจิตอธิษฐานขอให้เห็นธรรม** ที่ควรรู้ควรเห็นตามสมควรแก่การปฏิบัติ

๓. **ตั้งจิตอธิษฐานถือมังสวิรัต (กินเจ)** ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ ซึ่งทางวัดรับทำอาหารเจให้สำหรับผู้ต้องการทานอาหารเจ

เนื่องจากตนมีโรคร้ายเบียดเบียนคือ โรคมะเร็ง ขณะเข้าปฏิบัติกรรมฐานมีแผลที่บริเวณหูด้านขวา มีน้ำเหลืองน้ำหนองและเลือดที่ขาเลือกเข้าหนองไหลออกตลอดเวลา บางครั้งเอาแก้วมารองรับเลือดที่ไหลออกมา ซึ่งหยุดตั้ง ๆ เลือดไหลออกมาจนเต็มแก้ว มีอาการปวดแสบมาก จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานด้วยแผลที่มีได้ทำมาในอดีตและกตกรรม คือการภาวนาที่จะได้บำเพ็ญต่อไปนี้ จงดลบันดาลขอให้ตัวเองหายจากโรคภัยไข้เจ็บที่กำลังเป็นอยู่ด้วย ข้าพเจ้าและคณะได้ทำการฝึกกรรมฐานตามตารางที่ท่านกำหนดให้ เริ่มตั้งแต่วันที่ ๐๔.๓๐ น. จนกระทั่งถึง ๒๔.๐๐ น. ทุก ๆ วัน มีการเดินจงกรม สวดมนต์ แผ่เมตตา นั่งสมาธิ ฟังธรรม ฟังการบรรยายธรรมจากหลวงพ่อสลับกันไป ตลอด ๑ วัน ๑ คืน ผลปรากฏทางร่างกาย

ในวันรุ่งขึ้น คือวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๒๖ **ข้าพเจ้ารู้สึกเบาเนื้อเบาตัว อาการปวดตามข้อตามร่างกายหายไป รู้สึกมีอาการปวดหน่วง ๆ ที่ขาเหนือหัวเข่าด้านซ้าย จึงบิดกางเกงที่คลุมอยู่ดู รู้สึกตกใจมาก เพราะมีเลือดสีดำไหลไปรวมกันอยู่ในบริเวณขาเหนือข้อพับหัวเข่า มีบริเวณที่เป็นเลือดสีดำคงอยู่ประมาณเท่าฝ่ามือ เป็นโลหิตสีดำอย่างดินหม่อนน้ำเกล็ดมาก จากการปวดหนักหน่วงตามขาข้างซ้ายบริเวณที่เลือดคงอยู่ จึงได้มากกราบเรียนให้หลวงพ่อบรรณและเปิดขาให้หลวงพ่อดู รวมทั้งเพื่อนอนาถาจารย์ก็ได้ดูด้วย หลวงพ่อบรรณดูแล้วกับบอกว่า **“โรคหมด”** โรคจะหาย คือโรคที่อยู่ในร่างกายเรานี้ มันไหลไปรวมกันอยู่ในที่เดียว คือ ในที่เราเห็นนั้น ต่อไปอาการที่ดำนั้นก็หายไปเอง แต่ต้องทาน้ำมันกินยาช่วย หลวงพ่อก็ไปจัดน้ำมันมนต์และจัดยามาให้ทาน**

หลังจากทานยาเม็ดที่หลวงพ่อกินแล้ว มีอาการมีก้อนเนื้อเล็ก ๆ ผุดขึ้นตามร่างกายทั่วไป มีอาการคันมาก เมื่อก่อนเนื้อ ผุดเป็นผื่นขึ้นมาแล้วแตก มีน้ำเหลืองไหลออกเล็กน้อยแล้วก็แห้งหายไปและหายคัน อาการเป็นอยู่อย่างนี้ จนถึงวันเสร็จสิ้นการฝึก กรรมฐาน อาการที่ว่ามันจึงทะเลาะ และอาการปวดแผลนั้นก็ทะเลาะหายไป สำหรับบริเวณที่เหลือไปตั้งอยู่ที่เหนือหัวเข่าขึ้น ต่อมาก็มี น้ำเหลืองไหลซึมออกมาตามเส้นที่ใต้ข้อพับหัวเข่า โดยที่ไม่มีแผล แต่การมีน้ำเหลืองไหลออกมามาก จนขากางเบียดเพราะ น้ำเหลืองไหลออกมามาก ไหลอยู่หลายวันหายไปเอง แผลที่หูกก็พลอยแห้งหายไปด้วย และก็หายมาจนกระทั่งทุกวันนี้ นับว่า **ข้าพเจ้ารอดตายจากโรคมะเร็งได้อย่างประหลาดมหัศจรรย์ เพราะบารมีหลวงพ่อบุญช่วยชีวิตให้ใหม่**

ผลปรากฏทางจิตใจ

การฝึกจิตในวันที่ ๑๒-๑๓ กันยายน ๒๕๒๖ มีทุกขเวทนา อารมณ์ร้ายมาก นอกจากนั้นจิตยังติดการภาวนาแบบ "พุทโธ" ที่ตนเคยปฏิบัติเป็นประจำ

ในวันที่ ๑๔-๑๕ กันยายน ๒๕๒๖ เดี๋ยวใจกรมืดขึ้น การนั่งสมาธิคล้ายคนเอาเข็มมาแทงตัวจนสะดุ้ง และมีอาการคล้ายมด ไล่ไปตามตัว จนต้องเอามือจับออกแต่ก็ไม่มีอะไร

ในวันที่ ๑๖-๑๗ กันยายน ๒๕๒๖ ทุกขเวทนาน้อยลง จิตตั้งเข้าสู่ความสงบดี มีการการรบกวนเหมือนตลกเหว มองเห็น ตัวเองเห็นท้องตัวเองพองขึ้นยุบลง เวลาจิตเคลื่อนออกจากสมาธิออกตามเวลาที่ได้กำหนดไว้ตรงเวลาทุกครั้ง และอาการที่จิตถอน ออกจากสมาธินั้น เหมือนสิ่งที่มีมน้ำอยู่แล้วลอยขึ้นมาอย่างรวดเร็วจนไม่ได้ตั้งใจ แต่เมื่อเวลาก็ปรากฏว่าตรงกับเวลาที่ตนตั้งใจ ไว้ว่าจะออกก่อนนั่งสมาธิ

วันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๒๖ เป็นวันที่ครบกำหนดการฝึกกรรมฐาน และจะออกจากการฝึกกรรมฐาน วันนั้นเวลา ๐๕.๓๐ น. ข้าพเจ้าได้ไหว้พระสวดมนต์ แผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศล ณ กฎีที่ปักให้แก่บิดา มารดา บุตร ภริยา ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ และผู้รู้จัก คู่ที่เคยเคารพนับถือที่ล่วงลับไปแล้ว โดยระบบชื่อทุกคนที่แผ่ส่วนกุศลให้ เมื่อแผ่ส่วนกุศลระบบชื่อ "พระธรรมนิเทศทวยหาญ" หัวหน้านานุศาสนจารย์คนแรก ได้เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นกับตนเอง คือ

ตัวเองรู้สึกมีอาการขนลุกขนพอง ตื่นตื่นใจ น้ำตาไหลพรากสะอื้นขึ้นเองเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงกับร้องไห้ โดยมีอาการ เป็นไปเองตัวเองบังคับตัวเองไม่ได้ แล้วตนเองก็ปลงวาจาขึ้นมาด้วยเสียงอันดังว่า "ทุกขกรรมนานานแล้ว หวังจะหมดเวรหมด ทุกขวันนี ขอขบใจที่แผ่ส่วนกุศลให้" แล้วตนเองก็พุบหมอบลงไปที่หมอน หมอบอยู่นานจึงมีอาการเข้าสู่ภาวะปกติ และแล้วก็ได้ ลุกขึ้นแผ่ส่วนกุศลให้บุคคลอื่นต่อไป

เรื่องนี้ ได้เล่าอาการที่ปรากฏให้หลวงพ่อบุญพระภิกษุญาณวิเศษคุณทราน ท่านบอกว่า **ที่เราแผ่ส่วนกุศลไปให้มัน แสดงว่าคน ที่เราแผ่ส่วนกุศลไปให้เขาได้รับส่วนบุญ และตัวเราเองก็จะหมดเวรหมดกรรมหมดทุกข์ร้อนเสียที** และในวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๒๖ เป็นวันที่เรารอดจากกรรมฐาน สมาทานศีล ๕ ทำบุญร่วมกัน ถวายผ้าป่า และได้กราบลาหลวงพ่อกลับต้นสังกัด

สำหรับข้าพเจ้านั้น ก็รอดตายมาเพราะการภาวนาที่วัดอัมพวัน โดยหลวงพ่อกับเป็นผู้ฝึกกรรมฐานให้เมื่อกลับจากฝึก กรรมฐาน ตนเองก็สามารถมาทำงานที่กองทัพอากาศที่ ๑ ได้ตามปกติ ไม่ต้องมีการลาและเข้าโรงพยาบาลกันอีก **หูที่เป็นแผลเน่า เปื่อยก็หายไป** ใครที่เห็นหูข้าพเจ้าเปื่อยและหายได้ ต่างก็อัศจรรย์กันทุกคน เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๓๓ นี้ ข้าพเจ้าได้ไปงาน สมโภชปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ของพระราชสิมาภรณ์ เจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา ณ วัดพรหมราช อ.ปรางค์ชัย พระศรีธรรมมาภรณ์รองเจ้าคณะจังหวัดนครราชสีมา ได้มาขอจับหูของข้าพเจ้าว่าหูของข้าพเจ้าหายจริง ๆ หรือ

คนที่เป็นมะเร็งในระยะแรกนั้น อาจรักษาโดยวิธีผ่าตัดได้ แต่สำหรับผู้ที่เป็นมะเร็งมากแล้วนั้น ยากที่จะรักษาให้ หายขาดได้ มีตายกับตายลูกเดียว **คุณไพเราะ ทสยันไชย ภริยาของข้าพเจ้าเป็นโรคมะเร็งที่หลังข้าพเจ้า ก็ตายเพราะโรคมะเร็ง** หลังจากที่รู้ว่าเป็นมะเร็งเพียง ๒ เดือน พันโทวณิชฯ ซึ่งเป็นนายแพทย์ผ่าตัดข้าพเจ้าที่ รพ.ค่ายสุรนารีนั้น ก็ตายเพราะโรคมะเร็ง สำหรับข้าพเจ้าที่รอดตายมาได้จนถึงขณะนี้ **เพราะบารมีของหลวงพ่อบุญพระภิกษุญาณวิเศษคุณโดยแท้** มีชีวิตเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ และเกิดเหมือนจะเกิดใหม่จริง ๆ เพราะตั้งแต่ข้าพเจ้าไปภาวนารักษาโรคมะเร็งที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าก็ถือมังสวิรัต ไม่กินเนื้อสัตว์ ตั้งแต่บัดนั้น **ชีวิตเลือดเนื้อของข้าพเจ้าในขณะนี้ จึงเป็นชีวิตใหม่เลือดเนื้อใหม่ ไม่ใช่เลือดเนื้อที่ปนด้วยเนื้อสัตว์**

เรื่องญาณของหลวงพ่อบุญพระภิกษุญาณวิเศษคุณ

ข้าพเจ้าได้เห็นอภินิหารเกี่ยวกับญาณของหลวงพ่อกับมาแล้ว คือการทราบสิ่งต่าง ๆ เมื่อภริยาของข้าพเจ้าป่วยเป็น โรคมะเร็งนอนป่วยอยู่โรงพยาบาลพระมงกุฎ ข้าพเจ้าไปเรียนถามท่านว่าจะรอดไหม ท่านก็บอกว่าจะไม่รอด แล้วก็ไม่ได้จริง

ๆ ข้าพเจ้าได้เริ่มหาทุนเพื่อสร้างอุโบสถเจดีย์ที่วัดป่าศรีโพธิ์โรจน์ ได้เริ่มหาทุนในวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของข้าพเจ้า ที่วัดป่าสาวันเป็นแห่งแรก ในวันบูรพาจารย์ ได้เงิน ๗,๙๐๐ บาท ต่อมาในวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๒ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระครูสนิท โกลโล เจ้าอาวาสวัดคลองเตยมีพระติดตามอีก ๑ รูป ฤกษ์สัปดาห์ ๘ คน ได้เดินทางไปถวายสักการะพระพุทธรูปชินราช จังหวัดพิษณุโลก และจะเดินทางไปยังวัดญาณสังวราราม จังหวัดชลบุรี ได้ไปแวะพักที่วัดอัมพวัน ๑ คืน

พวกเราไปถึงวัดอัมพวันประมาณ ๓ ทุ่ม ได้เข้าไปกราบหลวงพ่อก่อน เพื่อขอบารมีพักด้วย เมื่อเห็นหน้าข้าพเจ้า หลวงพ่อก่อนท่านปรารภขึ้นว่า จะสร้างอุโบสถในที่ดินที่ถวายอาจารย์ผืนใหม่ ข้าพเจ้าก็งง เพราะยังไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ท่านทราบมาก่อน **ท่านรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร และหลวงพ่อก็ดูดีไปอีกว่า อาตมาจะขอร่วมทำบุญสร้างอุโบสถด้วยได้ไหม ท่านบอกว่า ท่านรู้เรื่องข้าพเจ้าและคณะจะมาหาท่านตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว เมื่อวานนี้ก็พูดปรารภถึงอยู่ และ เงินที่จะขอทำบุญร่วมกันได้จัดใส่ซองเตรียมไว้ให้ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว**

ข้าพเจ้ารู้สึกขนลุกขนขึ้น ปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง เรียนท่านว่าเป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้ ที่หลวงพ่อก่อนร่วมทำบุญด้วย ซึ่งกระผมไม่ได้คาดคิดมาก่อน เป็นบุญหล่นทับลงมาให้องค์คุณโดยไม่คาดฝัน และในที่สุดหลวงพ่อก่อนได้ขึ้นไปบนกุฏินำซองใส่เงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท มามอบให้แก่ข้าพเจ้าท่านกลางศิษยานุศิษย์ของท่านเป็นจำนวนมาก และต่อหน้าคณะของข้าพเจ้าที่ไปด้วยกันทุกคน ท่านบอกว่า เงินที่บริจาคนี้ ถือเป็นกองทุนสร้างอุโบสถ เมื่อท่านได้ก่อตั้งเป็นกองทุนให้แล้ว ก็จะมีผู้มาต่อทุนตาม จะทำให้การก่อสร้างอุโบสถเจดีย์สำเร็จเร็วขึ้น และในโอกาสเดียวกันนั้น ก็มีศิษย์ของหลวงพ่อก่อนที่นั่งอยู่ในที่นั้น บริจาคต่อทุนให้อีก ๓,๓๐๐ บาท (สามพันสามร้อยบาทถ้วน)

พระเดชพระคุณพระภาวนาวชิรสถิตคุณ ท่านมีญาณรู้ล่วงหน้าที่ข้าพเจ้าและคณะจะไปหาท่าน ท่านรู้ว่าข้าพเจ้ากำลังหาทุนเริ่มสร้างอุโบสถ ท่านได้เตรียมเงินใส่ซองไว้ล่วงหน้าพร้อมทำบุญด้วย และยิ่งกว่านั้น ท่านยังบอกข้าพเจ้าและทุก ๆ คนในที่นั้นว่า การที่ข้าพเจ้าได้ริเริ่มสร้างอุโบสถครั้งนี้ หลวงปู่ฝัน ภูริทัตโต หลวงปู่ฝัน อาจาโร ซึ่งได้ตั้งขันธูปนานแล้วนั้น ก็ทราบเรื่องราวที่ข้าพเจ้าจะสร้างอุโบสถเป็นอย่างดี และได้โอนไมทนาให้ศิลาให้พรแล้ว แสดงว่าหลวงพ่อก่อนสามารถที่จะติดต่อกับผู้ที่ล่วงลับไปสู่ปรโลกได้ด้วยญาณ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

หลังจากที่พระเดชพระคุณพระภาวนาวชิรสถิตคุณ ได้มอบทุนการสร้างอุโบสถเจดีย์ให้แล้ว เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๒ ต่อมาก่อนการจัดงานวางศิลาฤกษ์อุโบสถเจดีย์ ก็มีผู้บริจาคเงินต่อทุนให้เรื่อย ๆ ได้ยอดเงินบริจาคก่อนงานแสนบาทเศษ และเมื่อจัดงานวางศิลาฤกษ์ ก็ได้รับเงินบริจาคมากมายนำอัครจริย ทั้ง ๆ ที่เป็นการจัดงานในชนบท ได้เงินบริจาค ๓๓๔,๓๘๐ บาท ได้มีผู้จองพระประธานหน้าตัก ๓ ดอก ราคาไม่น้อยกว่า ๑๐๐,๐๐๐ บาท และมีผู้นำพระประธานขนาดหน้าตัก ๒ ดอกใส่รถยนต์มาถวายในพิธีโดยไม่คาดฝัน

เหตุอัศจรรย์ในวันประกอบพิธีในวันวางศิลาฤกษ์อุโบสถเจดีย์นั้นคือ ไม่เคยมีฝนตกมาร่วม ๒ เดือนแล้ว อากาศร้อนอบอ้าวตลอดทั้งวัน จนต้องไปหารถนำน้ำมาฉีดบริเวณงานเพราะมีฝุ่นมาก ครึ่งถึงวันงานคือวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๓๓ ตรงกับวันอาทิตย์ขึ้น ๙ ค่ำ วันนั้นทั้งวันอากาศเย็น ไม่มีแสงแดดเลย พอถึงเวลา ๑๓.๐๐ น. ฝนก็เริ่มโปรยลงมาพอมขมเย็น และไปรยมาตลอดจนกระทั่งถึงเวลา ๑๕.๑๓ น. วางศิลาฤกษ์เสร็จ ฝนก็หยุดโปรยและมีแสงแดดส่องขึ้นมา อย่างน่าอัศจรรย์

เหตุอัศจรรย์อีกประการหนึ่งก็คือว่า อุโบสถเจดีย์นี้เป็น **"รูปองค์เจดีย์" คือเจดีย์ ๑๓ องค์ กว้างและสูง ๑๓ เมตร** พระเดชพระคุณเจ้าคุณราชพิศาลสุธี ประธานสร้างอุโบสถบอกว่ พระเจริญชัยมงคลคาถาเวลาวางศิลาฤกษ์นั้น ให้ฉันมนต์พระพุทธรูปที่อยู่ในวัดขึ้นนั่งเจริญชัยมงคลคาถา เมื่อใกล้ถึงเวลาประกอบพิธี ข้าพเจ้าได้ประกาศทางเครื่องขยายเสียง อาราธนาพระพุทธรูปเจริญชัยมงคลคาถาปรากฏว่ามีพระจำนวน ๑๓ รูป ขึ้นเจริญชัยมงคลคาถานำอัครจริยและในงานนี้ ข้าพเจ้าได้สร้างพระพุทธรูปชินราชจำลอง ภายในองค์พระบรรจุพระบรมสารีริกธาตุมองแก่ผู้ร่วมทำบุญตั้งแต่ ๕๐๐ บาทขึ้นไป สร้างจำนวน ๑,๒๑๒ องค์ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๒ นำไปถวายให้พระภิกษุสามเณร (หลวงพ่อก่อน ฐานโ) วันป่าสาวันนั่งปรกแผ่เมตตาจิตให้ พอรุ่งขึ้นวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๓๒ เป็นวันหอยออก เลขท้ายลอตเตอรี่งวดนั้นออกเลย ๑๓ พอดี นี่ก็นำอัครจริยส่วนหนึ่ง ครบ ทั้งหมดที่ผมเล่ามานี้ **ขอดถวายบูชาพระคุณของหลวงพ่อก่อนให้ความเมตตากระผมทุกอย่าง ช่วยขุบชีวิตใหม่ให้และให้การอุปถัมภ์สร้างอุโบสถเจดีย์**

บันทึกของหลวงพ่อก่อน

พ.อ.โรจน์ อนุศาสน์กองทัพอากาศ ๒ เป็นมะเร็งที่คอ ภรรยาท่านก็มีสุขภาพดี นำสงสารพันเอกโรจน์ มีน้ำเหลืองไหลปวดมากเป็นโรคมะเร็งที่คอ คนอื่นก็ว่าหมอบอกแล้วว่าต้องตายปีนี้ แต่พันเอกโรจน์ ท่านเป็นชายใจแข็งมีสมาธิ ภาวนาบังตาม

สมควรไม่มากนัก ใจแข็งบอก "หลวงพ่อกำลังต้องตายก่อนภรรยา ผมผ่านมา ๒ หนแล้ว" อาตมาก็มาดูคุณวิโรจน์ ว่าคงจะไม่รอด แต่ดูไปดูมาสติบอกว่าเมื่อยตายก่อน เมียสุขภาพดีชายของหลาย ๆ อย่างบ้านอยู่ปึกธงชัย คิดว่าเมียต้องตายก่อนก็มาดูว่าจะจริงหรือเปล่า

ต่อมาพันเอกวิโรจน์ปวดหนัก ก็นึกถึงอาตมาว่าเคยให้มาช่วยบรรยาย ก็เตรียมกระเป๋าหน้าต๋ามาที่นี่ มาอบรมระดับ อนาคตาจารย์ รุ่นที่ ๑ มะเร็งนี้ น้ำเหลืองไหลเหม็นคาว บอกว่า "ผมขอมาตายกับหลวงพ่อนะ" ก็ให้แยกไปอยู่ที่กุฏิ อาตมาแนะนำ ให้กินแจสียจะจัดการให้ อาตมาก็ให้ยาไปซอง ต้นลูกใต้ใบกับต้นไมยราบ ๒ อย่างนี้เท่านั้น แล้วก็นั่งชั่วโมงเดินชั่วโมง แยกจาก กลุ่มไปเสีย นอกนั้นอนาคตาจารย์ก็อยู่รวมกัน เสร็จแล้วก็โหลสิกรรม ญาติโยมจำเทคนิควิธีการไว้ ถ้าไม่โหลสิกรรม เมตตาไม่ ออก จิตใจยังเคียดแค้นเขาอยู่ พฤติกรรมแสดงออกไม่ถูกต้อง แล้วกรวดน้ำจะไม่ค่อยถึงโดยจิตใจเจ้าของบอกกับพันเอกวิโรจน์ให้ กระทำตาม หลังจากนั่งเสร็จแล้วดังนี้

ประการแรก ขอโหลสิกรรมไมโกรธใคร ไม่เคืองใคร

ประการที่ ๒ ขอทิตส่วนกุศลที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาให้เจ้ากรรมนายเวร บิดามารดาเป็นต้น พร้อมด้วยครูบาอาจารย์ พร้อมด้วย อนาคตาจารย์ที่ล่วงลับไปแล้วอยู่สัมปรายภพ จงมาปรารภรับส่วนกุศลที่ข้าพเจ้า ณ บัดนี้ แล้วไม่ต้องไปหมายว่าให้โรคหาย **ตั้งจิตอธิษฐานว่า** ตายเป็นตาย ก็ขอตายที่วัดอัมพวัน ทำมาได้ ๓ วัน พร้อมกับที่ประกอบยาขงกับน้ำให้กินอยู่ต่างน้ำชาแล้วให้กินเจ **ในที่สุดก็เห็นเจ้ากรรมนายเวร ขอโหลสิกรรมเรื่องเวรเรื่องกรรมก็เห็นได้ชัด** ขอโหลสิกรรมไปตามวิธีนี้ ในที่สุด **โรคมะเร็งที่น้ำเหลืองไหลเหม็นคาวกลับหยุดหาย** มาเกิดที่ขา ขาเกิดเป็นแผล น้ำเหลืองไหลอย่างเหม็นคาวที่สุด ที่นี้หายได้ พร้อมกับกินยาที่ขงกินต่างน้ำชา จนบัดนี้หายแล้ว พอกลับไป พันเอกวิโรจน์ก็ย้ายจากกองทัพอากาศที่ ๒ มาอยู่ภาคที่ ๑ ในที่สุดภรรยาถึงแก่กรรมตามที่อาตมาได้ ล่วงรู้ในใจว่าภรรยาต้องตายก่อน สติบอก จัดงานศพภรรยาเรียบร้อย ดังนั้น ขอให้ญาติโยมตั้งสติ สติตัวนี้เป็นตัวปัญญาที่บอกเรา ที่ละอย่าง แต่เราไม่สนใจกับมันเลย เราจึงไม่รู้เรื่องอะไร กรรมประสาสัมพันธ์เขาบอกเราทุกวัน แต่เราไม่ฟัง เราจึงพลาดผิด ตลอดเวลา เป็นผลงานหลาย ๆ อย่าง วันเวลาที่ล่วงเลยไปแล้วชีวิตคือเวลานั้น มันมีค่าเหลือเกิน ลมหายใจเข้าออกมันบอก

ระยะของชีวิตที่พระพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งที่รู้ไม่ได้ ๕ ประการคือ

ประการที่ ๑ ชีวิต ไม่แน่นอน ใครจะรู้ได้ชีวิตของเรา

ประการที่ ๒ รองลง ไปนั้น ท่านก็บอกชัดอีก บอกว่าโรคภัยไข้เจ็บจะเกิดขึ้นกับเราเมื่อไรก็ **ไม่รู้** **รู้ไม่ได้**

ประการที่ ๓ กาละ ความตายจะมาถึงแก่เราในวันพรุ่งนี้หรือคืนนี้ **รู้ไม่ได้**เลยอย่าประมาทให้เจริญสติปัญญา **๔** ท่านบอกอย่างนี้

ประการที่ ๔ สถานที่ตายเราจะทอดร่างลงในท้องน้ำ หรือกลางถนนหนทางเรา **รู้ไม่ได้**เหมือนกัน

ประการที่ ๕ ออกจากบ้านนี้จะไปบ้านใคร ตายแล้วจะไปเกิดในนรกหรือสวรรค์ จะไปเกิดที่บ้านใครเล่า **มีความสำคัญประการใด** เรา **รู้ไม่ได้** **รับเจริญสติเสีย พอเจริญไปเต็มที่แล้ว สติจะบอกได้ทุกระยะ** อาตมาจึงรู้ว่าต้องใช้เวรใช้กรรมเขา รู้ล่วงหน้าที่ผ่านมาไปแล้ว สติย้อนกลับคืนกลับบอกกฎแห่งกรรมให้เราได้

.....